

Domnia elefantului

Ivan Andreievici Krâlov

Acel mare și puternic,
Măcar cât de bun să fie, nemândru și răbdător,
Însă fiind fără de minte eu nu-l socotesc de vrednic
Să fie cârmuitor;
Căci odată elefantul s-au rânduie în domnie,
Și măcar că ei, firește, au multă înțelepciune,
Sunt la trup mari, arătoși
Și vârtoși,
Însă, lucru de minune,
Că acest principe-al nostru avea atâta prostie,
Că bieteles oi și capre, plângându-se lui odată
Asupra lupilor aprigi că le jupoaie de piele,
El au început îndată
A plânge de a lor jale,
Și cu mânie răcnind:
„O, lupi plini de vicleșuguri! O, tâlhari nelegiuți,
De unde vi s-au dat voie pe oi, capre să beliți?”
Iar lupii, îngenunchind,
Au zis: „Nu te întărta,
O, doamne, măriu ta!
Căci însuși tu ne-ai dat voie, făcându-ți milă de noi,
Să strângem cest bir ușor de la varvarele oi,
Luând de fieștecare numai câte o pielcică,
Ca să ne facem cojoace.
Deci aceste toante dobitoace,
Pentru așa lucru de nimică,
Se jeluiesc măriei tale
Degeaba și fără de cale...”
Atunci elefantul zise: „Bravo, voi aveți dreptate,
Dacă nu mă înșelați,
Adică de nu luați
Câte două piei de oaie, pentru care strâmbătate,
De voi afla că o faceți, grozav veți fi pedepsiți.
Câte o pielcică, însă, fără de grijă jupuiți;
Și voi, oilor, să nu mai îndrăzniți
Cu jalbe să mai veniți.
Căci a mea milă domnească strâmbătate nu va face,
Lăsând pe bieții lupi iarna să peie fără de cojoace.”